

Sygn. akt I C 403/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Jolanta Dziki

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę kwoty 17500,00 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 940,17 zł tytułem kosztów leczenia oraz kwoty 700,00 zł tytułem kosztów opieki

I zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powódki S. K. tytułem zadośćuczynienia kwotę 12000,00 zł (dwanaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 września 2015 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powódki S. K. tytułem kosztów leczenia kwotę 940,17 zł (dziewięćset czterdzieści złotych siedemnaście) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 września 2015 r. do dnia zapłaty;

III zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powódki S. K. tytułem kosztów opieki kwotę 580,30 zł (pięćset osiemdziesiąt złotych trzydzieści groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

IV w pozostałym zakresie powództwo oddala;

V zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powódki S. K. kwotę 2953,69 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu części kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego;

VI nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 29,00 zł (dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem uzupełnienia opłaty sądowej przez potrącenie z zaliczki uiszczonych na kwit (...) (...) (...) (...);

VII odstępuje od obciążania powódki S. K. uzupełnieniem opłaty sądowej w części, w jakiej powództwo zostało oddalone;

VIII nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 25,81 zł (dwadzieścia pięć złotych osiemdziesiąt jeden groszy) tytułem uzupełnienia kosztów dokumentacji medycznej orzeczonych prawomocnym postanowieniem z dnia 6 listopada 2015 r. przez potrącenie z zaliczki uiszczonych na kwit (...) (...) (...) (...);

IX nakazuje Skarbowi Państwa wypłacić pozwanemu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 445,19 zł (czterysta czterdzieści pięć złotych dziewiętnaście) tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki uiszczonej na kwit (...) (...) (...) (...).

Sygn. akt I C 403/15

UZASADNIENIE

Powódka S. K. wniosła w dniu 13 kwietnia 2015 r. pozew przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., żądając zasądzenia na swoją rzecz kwoty 12000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kwoty 940,17 zł tytułem kosztów leczenia również z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 września 2014 r. do dnia zapłaty. Powódka S. K. wniosła ponadto o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz od powódki S. K. zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. otrzymał odpis pozwu dnia 25 września 2015 r.

Pismem procesowym z dnia 16 marca 2016 r. powódka S. K. rozszerzyła powództwo o zadośćuczynienie do kwoty 17500,00 zł tj. o kwotę 5500,00 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz o kwotę 700,00 zł tytułem kosztów opieki również z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 marca 2016 r. do dnia zapłaty.

Odpis powyższego pisma procesowego pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. otrzymał dnia 11 kwietnia 2016 r.

Pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł ponadto o zawiadomienie (...) S.A. w W. w trybie art. 84 kpc o toczącym się procesie.

(...) S.A. w W. nie zgłosiło swego przystąpienia do niniejszego procesu w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 1 lutego 2014 r. r. S. K., chodząc do sklepu marki C. w C. przy ul. (...), poślizgnęła się w przedsionku sklepu tzw. wiatrolapie na śliskiej nawierzchni płytek. Tego dnia miały miejsce obfite opady śniegu. Śnieg został naniesiony do wiatrolapu przez klientów sklepu. Dopiero wówczas podjęto decyzję o wyłożeniu mat antypoślizgowych. W czasie rozkładania tych mat do sklepu weszła S. K., która poślizgnęła się na części nawierzchni wejścia jeszcze niezabezpieczonej matą antypoślizgową (bezsporne).

S. K. upadła na kolana, przytrzymując się kraty zabezpieczającej wejście do sklepu wstała. Wraz z mężem dokonała zakupów, po czym wróciła do domu. W związku z odczuwanym bólem i spuchnięciem kolana, tego samego dnia udała się na Oddział Ratunkowy (...) w C. (bezsporne).

Na Oddziale Ratunkowym (...) w C. w badaniu obrazowym nie stwierdzono zmian pourazowych. W dniu 3 lutego 2014 r. S. K. zgłosiła się do poradni ortopedycznej, gdzie wykonano punkcje kolana, uzyskując ok. 30 ml treści wysiękowo - krwistej S. K. otrzymała wówczas zlecenie na stabilizator oraz skierowanie na USG. W badaniu w dniu 10 lutego 2014 r. stwierdzono u S. K. niestabilność stawu skokowego; wykonane badanie USG wykazało uszkodzenie przyczepu udowego więzadła pobocznego piszczelowego. W dniu 18 lutego 2014 r. w badaniu (...) stwierdzono ustawienie rzepki typu III w bocznym przyparciu i bocznym podwichnięciu. Obraz MR sugerował złamanie rzepki na poziomie podstawy od strony przyśrodkowej. Stwierdzono ponadto rozległy obrzęk szpiku kłykcia bocznego

kości udowej na poziomie obciążanym - stłuczenie z możliwością złamań podchrzęstnych, rozerwanie więzadła pobocznego piszczelowego w bliższej części oraz rozerwanie torebki stawowej w górno - przyśrodkowej części. S. K., po rehabilitacji, została zakwalifikowana do leczenia operacyjnego. W dniu 27 lipca 2014 r. została przyjęta do szpitala z powodu samoistnego zwichania się rzepki podczas zgięcia przy około 50 st. stawu kolanowego. Została poddana leczeniu operacyjnemu metodą artroskopową z uwolnieniem troczków bocznych rzepki, plastyce troczków przyśrodkowych oraz przyśrodkowego więzadła rzepkowo - udowego z wykorzystaniem kotwicy tytanowej. Ponadto unieruchomiono jej kończynę dolną w tutorze gipsowym. S. K. została wypisana ze szpitala w dniu 30 lipca 2014 r. z rozpoznaniem: nawykowe zwichnięcie rzepki prawej, chondromalacja III stopnia bloczka kości udowej i rzepki. Zalecono jej chodzenie a pełnym obciążeniem kończyny dolnej oraz kontrole w poradni ortopedycznej, w której ostatnią wizytę odbyła we wrześniu 2014 r. S. K. wymagała opieki osób trzecich przez okres pięciu tygodni po dwie godziny dziennie w ograniczonym zakresie tj. czynności życia codziennego, toaleta, wizyty lekarskie. S. K. przed zdarzeniem pracowała jako szwaczka w zakładzie krawieckim. W związku z doznanym urazem przebywała na zwolnieniu lekarskim, a następnie w okresie 4 sierpnia - 1 listopada 2014 r. otrzymała prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. (dokumentacja medyczna k. 40 - 46, 49 - 50, 59, 67 - 82, opinia biegłego sądowego w zakresie traumatologii i narządu ruchu L. G. k. 138, opinia biegłego sądowego w zakresie chirurgii urazowej i ortopedii S. D. k. 167 - 168, zeznania powódki S. K. k. 123 - 124, 287 - 288).

S. K. w dacie zdarzenia miała 30 lat. Jest mężatką; ma dwoje małoletnich dzieci w wieku 8 lat i 2 lata. Obecnie S. K. odczuwa bóle kolana prawego, które utrudniają jej klękanie, bieganie, jazdę na rowerze, wykonywanie zwykłych czynności np. chodzenie po schodach, sięganie po rzeczy położone niżej. Utрудnienia odczuwa w opiece i zabawie ze swoimi dziećmi (zeznania powódki S. K. k. 123 - 124, 287 - 288).

S. K. ma bliźnię pooperacyjną na wysokości rzepki. Efekt leczenia jest dobry, jednakże zakres doznanych obrażeń związanych z przebyłym skręceniem prawego stawu kolanowego z uszkodzeniem więzadła rzepkowo - udowego przyśrodkowego oraz chondromalacja III stopnia bloczka kości udowej i rzepki, mogą mieć w przyszłości wpływ na funkcjonowanie codzienne, aktywność życiową i ogólną sprawność organizmu z powodu chondromalacji stawu rzepkowo - udowego. Pierwotna struktura anatomiczna bloczka kości udowej oraz rzepki została trwale naruszona. Zmiany te nie mają zdolności regeneracyjnych i mogą w przyszłości przejść w zmiany przewlekłe prowadzące do zmian zwyrodnieniowych stawu rzepkowo - udowego. Dolegliwości odczuwane obecnie przez S. K. mogą w przyszłości wymagać leczenia specjalistycznego oraz rehabilitacyjnego. Doznany przez S. K. uszczerbek na zdrowiu, wynikający z urazu kończyny dolnej prawej, kształtuje się na poziomie 7 % trwałego uszczerbku na zdrowiu zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (opinia biegłego sądowego w zakresie traumatologii i narządu ruchu L. G. k. 138).

S. K. poniosła koszty leczenia w łącznej wysokości 940,17 zł, w tym koszt RM stawu kolanowego - 600,00 zł, USG - 100,00 zł, leków - 35,17 zł, ortezy - 85,00 zł, wizyty lekarskiej - 120,00 zł (rachunki k. 15, 16, 17, 18, 19, opinia biegłego sądowego w zakresie traumatologii i narządu ruchu L. G. k. 138, opinia biegłego sądowego w zakresie chirurgii urazowej i ortopedii S. D. k. 167 - 168).

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. posiada ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W.. Zakład ubezpieczeń prowadził postępowanie odszkodowawcze w związku z urazem, którego doznała S. K.. Zakład ubezpieczeń ustalił wysokość przysługującego S. K. zadośćuczynienia na kwotę 5000,00 zł, kosztów leczenia na kwotę 940,17 zł, kosztów dojazdu do placówek medycznych na kwotę 145,20 zł oraz kosztów opieki osób trzecich na kwotę 441,00 zł. W związku z umową łączącą go z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., zakład ubezpieczeń odmówił wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania. Treść umowy przewidywała zastosowanie do każdej szkody osobowej franszyzy redukcyjnej polegającej na pomniejszeniu każdorazowo przyznanego świadczenia o kwotę 8165,00 zł za każde zdarzenie, a zatem w sprawie S. K. przyznane świadczenie nie przewyższało wysokości franszyzy redukcyjnej (akta szkody k. 208 - 282).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt szkody (k. 208 - 282), zebranej w sprawie dokumentacji medycznej (k. 40 - 46, 49 - 50, 59, 67 - 82), rachunków (k. 15, 16, 17, 18, 19), opinii biegłych sądowych w zakresie traumatologii i narządu ruchu L. G. (k. 138) oraz w zakresie chirurgii urazowej i ortopedii S. D. (k. 167 - 168), zeznań świadka M. J. (k. 125) oraz zeznań powódki S. K. (k. 123 - 124, 287 - 288).

W ocenie Sądu, okoliczności sprawy są bezsporne, w szczególności co do okoliczności wypadku, ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w (...) S.A. w W., a także przebytego przez powódkę S. K. leczenia, jak też doznanych przez nią w związku ze zdarzeniem z dnia 1 lutego 2014 r. dolegliwości.

Spór pomiędzy stronami przede wszystkim ograniczał się do ustalenia wysokości przysługujących powódce zadośćuczynienia oraz kosztów opieki. Koszty leczenia powódki w wysokości 940,17 zł nie były w istocie kwestionowane przez pozwanego, nadto z opinii biegłego sądowego w zakresie traumatologii i narządu ruchu L. G. wynika wprost, że koszty te były związane bezpośrednio z leczeniem powódki będącym skutkiem zdarzenia z dnia 1 lutego 2014 r. Takich samych ustaleń dokonał również w postępowaniu odszkodowawczym zakład ubezpieczeń, a odmowa wypłaty z jego strony była – jak wskazano powyżej – wyłącznie wynikiem zapisów umowy ubezpieczenia.

Jeżeli chodzi o ocenę opinii biegłych sądowych to wskazać należy, że zarówno ustalenia, jak i wnioski zawarte w tych opiniach są zbieżne. Odmiennie jedynie biegły sądowy S. D. ustalił wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu, którego doznała powódka, zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, na 15 %, podczas gdy biegły sądowy L. G. wysokość tego uszczerbku ustalił na poziomie 7 %. Niewątpliwie zatem między wnioskami opinii w tym zakresie istnieje rozbieżność. Przepisy cyt. rozporządzenia zawierają jednakże jedynie wytyczne o charakterze pomocniczym, a nie szczegółowe reguły. Nie może to zatem, zdaniem Sądu, prowadzić do dyskredytacji którejkolwiek z tych opinii, w tym zakresie bowiem żadna z opinii nie ma charakteru wiążącego, a jedynie pomocniczy. Istotą zadośćuczynienia nie jest bowiem ustalenie wysokości stałego uszczerbku na zdrowiu, jest to tylko jeden z elementów wpływających na ustalenie prawa do zadośćuczynienia i jego wysokości. Tym niemniej, podstawą ustaleń Sądu w pełnym zakresie stała się opinia biegłego sądowego L. G., którego opinia miała zakres szerszy, w tym ocenę poniesionych kosztów leczenia oraz kosztów opieki osób trzecich.

Z uwagi na niewiążący, a jedynie pomocniczy, charakter opinii biegłego sądowego w zakresie wysokości trwałego uszczerbku na zdrowiu, przy uwzględnieniu, że w pozostałym zakresie opinie obu biegłych sądowych były zbieżne, Sąd oddalił wniosek pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego (trzeciego) biegłego sądowego na te same okoliczności.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenie powódki S. K. zasługuje na uwzględnienie w znacznej części.

W ocenie Sądu, nie może budzić wątpliwości odpowiedzialność (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. za doznane przez powódkę S. K. cierpienia doznane w związku ze zdarzeniem z dnia 1 lutego 2014 r.

Zgodnie z art. 415 kc, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Do odpowiedzialności zatem pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. mają zatem zastosowanie zasady ogólne wynikające z art. 415 kc.

Do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należą: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361–363 kc).

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że w dniu 1 lutego 2014 r. S. K. poślizgnęła się na śliskiej nawierzchni w wejściu do sklepu (...), która nie została prawidłowo zabezpieczona dla bezpieczeństwa klientów, pomimo trudnych warunków pogodowych (obfite opady śniegu),

Podstawę prawną zasądzenia zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 kc. Ustawodawca nie sprecyzował w nim jednak konkretnych mierników czy zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając tę kwestię swobodnemu uznaniu sędziowskiemu. Przepis cyt. artykułu stanowi bowiem, że w wypadkach przewidzianych w art. 444 § 1 kc, w tym w razie uszkodzenia ciała, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecznictwie sądowym ugruntował się, aprobowany także przez piśmiennictwo, pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 445 § 1 kc, tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1968 r. w sprawie I PR 175/68, uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r. w sprawie III CZP 37/73). Wysokość odpowiedniej sumy, której przyznanie przewiduje art. 445 § 1 kc, zależy więc przede wszystkim od rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy, ustalonej przez sąd przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien więc decydować w zasadzie stopień cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanego.

Dokonane w sprawie ustalenia wskazują, że powódka S. K. doznała bolesnych i uciążliwych obrażeń ciała w postaci skręcenia prawego stawu kolanowego z uszkodzeniem więzadła rzepkowo - udowego przyśrodkowego oraz chondromalacji III stopnia bloczka kości udowej i rzepki, które mogą mieć w przyszłości wpływ na funkcjonowanie codzienne, aktywność życiową i ogólną sprawność organizmu. Pierwotna struktura anatomiczna bloczku kości udowej oraz rzepki została trwale naruszona. Należy uwzględnić, że powódka była w dacie zdarzenia młodą osobą, w pełni zdrową, aktywną zawodowo, założyła rodzinę. W wyniku wypadku została ograniczona możliwość wykonywania przez nią zwykłych czynności dnia codziennego (zabiegi higieniczne, zabawy z dziećmi). Ustalony przez biegłego sądowego uszczerbek na zdrowiu w związku z urazem kończyny prawej dolnej powódki S. K. wynosi obecnie 7 % i ma charakter stały.

Podkreślić należy, że zakład ubezpieczeń pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w toku postępowania ustalił wysokość należnego powódce S. K. zadośćuczynienia na kwotę 5000,00 zł (maj 2014 r.).

Powódka S. K. początkowo domagała się zapłaty zadośćuczynienia w wysokości 12000,00 zł, a następnie rozszerzyła powództwo do kwoty 17500,00 zł pismem procesowym z dnia 16 marca 2016 r.

Zdaniem Sądu, nie można domagać się podwyższenia przyznanego zadośćuczynienia czy też odszkodowania jedynie z tego powodu, że upłynęło kilka lat od zdarzenia, którego następstwem była szkoda doznana przez powódkę. Wysokość zadośćuczynienia należy odnosić do sytuacji z daty jego przyznania, a nie do utraty wartości pieniądza wynikającej z upływu czasu; musi być jednak adekwatna do powstałej szkody. W wyroku z dnia 29 września 2004 r. w sprawie II CK 531/03 Sąd Najwyższy podkreślił, że zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi zatem pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości. Podobnie w wyrokach z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie II CKN 605/00 oraz z dnia 9 listopada 2007 r. w sprawie V CSK 245/07 Sąd Najwyższy wskazał, że w przypadku uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia należy uwzględniać czynniki obiektywne: czas trwania, stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, a także czynniki subiektywne: poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową.

W ocenie Sądu, adekwatnym do doznanej przez powódkę S. K. szkody jest zadośćuczynienie w wysokości 12000,00 zł. Niewątpliwie powódka poniosła uszczerbek na zdrowiu, wynikający z urazu kolana prawego. Do chwili obecnej

odczuwa skutki wypadku. Stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu, doznanego przez nią jest umiarkowany, ale dotyczy przecież bardzo młodej osoby; uszczerbek, którego doznała ma istotne znacznie dla komfortu życia młodej kobiety, tym bardziej, że wychowuje dwoje małoletnich dzieci. Uraz, którego doznała utrudnia jej klękanie, chodzenie po schodach, podnoszenie i noszenie dzieci na rękach z powodu zwiększenia obciążenia kolana.

W ocenie Sądu, powódce S. K. przysługuje zatem zadośćuczynienie w kwocie 12000,00 zł, które odpowiada stopniowi doznanej przez nią szkody. W pozostałym zakresie tj. co do kwoty 5500,00 zł tytułem zadośćuczynienia Sąd powództwo oddalił, uznając je za niezasadne.

Sąd, odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 12000,00 zł, zasądził od dnia 25 września 2015 r. tj. od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu (art. 455 kc). Sąd miał na uwadze, że wprawdzie powódce odmówiono wcześniej wypłaty zadośćuczynienia, jednakże nastąpiło to w toku postępowania odszkodowawczego przed zakładem ubezpieczeń.

Jednocześnie Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powódki S. K. kwotę 940,17 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 580,30 zł tytułem kosztów opieki.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 kc obejmuje wszelkie wydatki (koszty) pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne (niezbędne) i celowe. Pojęcie „wszelkie koszty” oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić, a których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie II CSK 425/07). Celowość ponoszenia wszelkich wydatków może być związana nie tylko z możliwością uzyskania poprawy stanu zdrowia, ale też z potrzebą utrzymania tego stanu, jego niepogarszania, w tym kosztów rehabilitacji. Obowiązek zwrotu dotyczy wydatków rzeczywiście poniesionych i obiektywnie potrzebnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 lutego 2006 r. w sprawie I ACa 1131/05). W grupie wydatków celowych i koniecznych, pozostających w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia tradycyjnie wymienia się koszty leczenia (pobytu w szpitalu, wizyt u specjalistów, pomocy pielęgniarstwa, koszty leków), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych specjalistycznych aparatów i urządzeń (np. protez, kul, aparatu słuchowego, wózka inwalidzkiego). Do grupy tej zalicza się również wydatki związane z transportem chorego na zabiegi i do szpitala, koszty związane z odwiedzinami chorego w szpitalu czy wynikające z konieczności specjalnej opieki i pielęgnacji nad chorym, koszty zabiegów rehabilitacyjnych, wreszcie koszty przygotowania do innego zawodu np. opłaty za kursy, szkolenia, koszty podręczników i innych pomocy, dojazdów itp. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie I Aca 1306/13). W myśl art. 444 § 1 kc odszkodowanie obejmuje również wydatki związane z opieką i pielęgnacją po wyjściu ze szpitala. Poszkodowany może domagać się zwrotu kosztów opieki nad nim i kosztów rehabilitacji poniesionych przez członków jego najbliższej rodziny; korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 § 1 kc. Legitymacja czynna w zakresie żądania zwrotu tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego, kto sprawuje opiekę nad nim tj. żona, matka czy inna osoba bliska albo inna osoba określana jako trzecia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie II CSK 474/06, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 września 2014 r. I ACa 846/14). W wyroku z dnia 25 września 2013 r. w sprawie I ACa 331/13 Sąd Apelacyjny w Lublinie wskazał, że jeżeli powód wymaga opieki wobec uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku, a koszty jej są możliwe do ustalenia, pozwany jest zobowiązany do pokrywania szkody z tego tytułu nawet wówczas gdy świadczenia te są (bądź mogą być) wykonywane przez osoby najbliższe. Opieka świadczona przez te osoby ma bowiem także realny wymiar ekonomiczny i jest następstwem zdarzenia, za które odpowiada pozwany. Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje zatem wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie II CSK 425/07) W szczególności będą to koszty leczenia, a więc wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją poszkodowanego. Ich zakres nie może ograniczać się do wydatków kompensowanych w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, lecz powinien obejmować koszty działań, podjętych z uzasadnionym – zważywszy na aktualny stan wiedzy medycznej – przekonaniem o spodziewanej poprawie stanu zdrowia poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie II CKN 1018/00). Sąd

uzasadnione może być żądanie zwrotu kosztów, jakie poszkodowany poniósł na konsultację u wybitnego specjalisty (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie II PR 217/69).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, uznać należy, zdaniem Sądu, że roszczenie powódki S. K. o zwrot kosztów leczenia w kwocie 940,17 zł zasługuje na uwzględnienie w całości. Jak wskazano powyżej, koszty te zostały uznane przez zakład ubezpieczeń, potrzebę ich poniesienia potwierdził również biegły sądowy w zakresie traumatologii i narządu ruchu L. G. w swej opinii. Podobnie, jak w przypadku zadośćuczynienia, Sąd, odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 12000,00 zł, zasądził od dnia 25 września 2015 r. tj. od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu (art. 455 kc). Sąd miał na uwadze, że wprawdzie powódce odmówiono wcześniej wypłaty tych kosztów, jednakże nastąpiło to w toku postępowania odszkodowawczego przed zakładem ubezpieczeń.

Odnosząc się natomiast do roszczenia w zakresie zwrotu kosztów opieki, Sąd uznał je za usprawiedliwione co do zasady. Okoliczność, że dotychczas powódka nie domagała się zwrotu tych kosztów nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd, dzieląc opinię biegłego sądowego w zakresie traumatologii i narządu ruchu L. G., przyjął, że powódka S. K. wymagała opieki przez okres 5 tygodni po 2 godziny dziennie.

Powódka S. K. domaga się zapłaty tych kosztów przy przyjęciu, że koszt jednej godziny wynosi 10,00 zł, zaś pozwany nie zajął w tym zakresie stanowiska.

Sąd orzekając w zakresie kosztów opieki miał na uwadze, że opieka nad osobą chorą, co do zasady, nie ogranicza się do zwykłej obecności opiekuna, ale wymaga określonych kwalifikacji i umiejętności. W niniejszej sprawie, obowiązki opiekuna sprowadzały się do pomocy w wykonywaniu zwykłych czynności dnia codziennego: toaleta, ubieranie się; nie wymagały zatem szczególnych kwalifikacji, tak jak nie wymaga się ich od osoby wykonującej pracę za wynagrodzeniem w stawce minimalnej. Sąd miał na uwadze, że powódka S. K. nie wykazała na jakiej podstawie przyjęła stawkę 10 zł/h, poprzestając na ogólnikowym oświadczeniu co do danych Głównego Urzędu Statystycznego oraz stawek opiekunek zawodowych na rynku lokalnym.

Z tych względów Sąd wyliczeń należnych powódce kosztów opieki dokonał przy uwzględnieniu miesięcznego wynagrodzenia minimalnego za 2017 r. w stawce netto, mając na uwadze, że od tych należności nie są odprowadzane składki z ubezpieczenia zdrowotnego i społecznego oraz podatek dochodowy. Najniższe wynagrodzenie miesięczne w 2017 r. wynosi 2000,00 zł brutto, a zatem 1459,48 zł netto. W skali miesiąca pracownik pracuje przeciętnie 22 dni, a zatem 176 godzin, co daje stawkę 8,29 zł netto za godzinę pracy.

Łącznie powódce S. K. przysługuje zatem zwrot kosztów opieki w wysokości 580,30 zł (35 dni x 2 godz. x 8,29 zł). Odsetki ustawowe Sąd zasądził od tej kwoty od dnia 11 kwietnia 2016 r. tj. od doręczenia pozwanemu pisma powódki rozszerzającego powództwo o koszty opieki, mając na uwadze, że już z opinii biegłego sądowego L. G. wynikał zakres i czas trwania tej opieki, a opinia w tej części nie była przez pozwanego kwestionowana.

W związku z powyższym, w pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd miał na uwadze treść art. 100 zd. 1 kpc, stosunkowo je rozdzielając. Wskazać należy, że Sąd uwzględnił roszczenia powódki w 70 % i w takim stosunku obciążył strony kosztami procesu w zakresie kosztów opinii biegłego sądowego L. G. oraz kosztów dokumentacji medycznej, które łącznie wyniosły 893,84 zł. Powódka zapłaciła te koszty do kwoty 863,03 zł, a zatem przysługuje jej zwrot od pozwanego w kwocie 625,69 zł (893,84 zł x 70%).

W ocenie Sądu, koszty opinii biegłego sądowego S. D. obciążają pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., na którego wniosek dowód ten został przeprowadzony; opinia w zasadniczej części w pełni potwierdziła ustalenia i wniosku opinii biegłego sądowego L. G., zaś w zakresie ustalenia poziomu trwałego uszczerbku na zdrowiu, którego doznała powódka, zdecydowanie bardziej (dwukrotnie) niekorzystna dla pozwanego niż pierwsza z opinii.

Orzekając w zakresie kosztów zastępstwa procesowego, Sąd miał również na względzie wynik procesu. Z tych względów Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1680,00 zł (2400,00 zł x 70%).

Ponadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki zwrot części opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa tj. 648,00 zł.

Łącznie zatem Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem zwrotu części kosztów procesu kwotę 2953,69 zł (625,69 zł + 1680,00 zł + 648,00 zł).

Sąd odstąpił od obciążania powódki S. K. uzupełnieniem opłaty sądowej w części, w jakiej powództwo zostało oddalone (tj. od kwoty 5500,00 zł, co do której rozszerzono powództwo pismem procesowym z dnia 16 marca 2016 r.).

Jednocześnie Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 25,81 zł tytułem zwrotu kosztów dokumentacji medycznej orzeczonej prawomocnym postanowieniem z dnia 6 listopada 2015 r. wypłaconych tymczasowo z sum budżetowych, zaliczając na poczet tych należności część zaliczki uiszczonej przez pozwanego. Sąd nakazał ponadto ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 29,00 zł tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa stosownie do art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. kwoty 580,30 zł tytułem kosztów opieki, co do której rozszerzono powództwo pismem procesowym z dnia 16 marca 2016 r.), zaliczając na poczet tych należności część zaliczki uiszczonej przez pozwanego. Pozostałą niewykorzystaną część zaliczki tj. kwotę 445,19 zł, Sąd nakazał wypłacić pozwanemu stosownie do art. 80 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.